

TRIPTICHON

1.

nem nem Gide inkább Haxley

*Gide mint a dió spárga elavasodott
(magától elszakad)
és a pöndőlhaló
Haxleyt sógorom hozza át a határon
disznóbőr kofferban
Haxley és nem Gide
tropa a kis negédes tulipánemberkének
ahogy Aldo mondaná mosollyal
abban a bizonyos szögletben
a kis homo törté az emberi nyelvet
selypített emberül
a kis nyúlszájú aranytollú törpekakas
és a méla huncsigaféle: Kosztolányi
ahogy föltálatja a könyvtáros
majdnem lehányom
pedig ő én parasztyerek vagyok ildomos
japánosan örökké mosolygok
na és Rilke a szakállas selyemhernyó*

Haxley és nem Gide aki halott

2.

*messze puha gesztenyés óraütések
kamrás mélység a fénynek ligetei
megszaporodott lábbal megyek ülök
limlom szemét farkasan civilizáció
kopognak gyakran azt hiszem
nem mond nekem semmit
akár a rojtos régi pénzek bátyák fodorvárok
galambok és gyóntatóatyák*

*az ember várja hogy a bácsi elrepül
súlya ellenére veszi a teret
elől és hátul civilizáció
egértogó csapóajtó fegyverhordó
elintézetlen ügyek*

s a beteg körül árván szineskedik
önmaga fölé emelkedik
fehér beszéd fehér lárma fölé
és megvalósul az árnyék szétnyitja lapjait
kopognak gyakran azt hiszem
a rosokban és a ségekben megfulladok
közben ő kidolgozott karcsapásokkal
majdnem kicsukja a Nyugati mezőket
fest és tisztít
kihúzza árnyékából a hervadt oroszlánt
de ez csak ál- és altatás
hájfestő illatszabó csemegebajusz
női és férfi zöldség civilizáció
közeledik talán ember ő talán
szeme sarokba szorított vadállat
üzletet faragtak szomjából
a bürokrácia pecsétes délibáb-gyűjteménye
az idő szele befúj a réseken
de ez semmi alig mozdul a Vizeszű tekintet
baljós kulcsok csörögnek
és mindig rossz helyen és a zárójelek
a fény körül harapdálnak
és mindig másutt mindig rossz helyen

kopogtatnak gyakran azt hiszem

3.

a sebesség hajóorra sértetlenül ér partot
letisztult alkonyban
letisztult iható pillanatokban
védhetetlen nem mint a szerelem
a víz alatti létezés
pazar gyöngyök s galambok lépik emlékeim
mint a hó
vízszintes hulló
fől-alá lebbenő óriás pelyhek
galambok stobák és arlagok
kecskekörömből lábbeliből felhajtott itóka
milliók folytatása
tornyok és számok jelezte hiány
ez emelkedik ki a poros terepből
töredékben látom a sörívót
mozdulataival lányt föltételez
nem látom tudom a lányt
s olvasom tavak úszkáló fekete magvát
s tudója vagyok a Herold-féle
papírpötytyöző rovarnak
stúdiumom a rovarok gumós növények gondolkozása
disszertációm

a »papírpötyyöző« úrnak ajánlom
családjában ő az egyik legjámorabb
az átlagot alulról
épp csak súrolja röptében
papírszárnyai hervadoznak
elejtett magokra les reszketeg

HAZATÉRVE BORRAL ÉS KENYÉRREL

Zazatérve borral és kenyérrel
jól befűtöttem,
vártam, hátha meggondolod,
s mindenek ellenére mégis, mégis,
vagy éjjélkor,
amikor elhalogat a virágének
meleg szívverése,
s a bugyborékoló világűr
jeges árként betör szobádba.
Bor és kenyér várt az asztalon,
kávé volt a fiókban,
melyet ha nyitok, megszólal,
akár az orgona legmélyebb sípja,
hátha eszedbe jut,
mikor az utolsó virágének mögött
az űr jege betör szobádba.

Egérrel osztom meg kenyereimet,
mely asztalomon gőzölt
s illatozott, mint egy csokor
éppen felhasadt szemű és szájú rózsza.

Most újra szavakkal
és bogaraimmal vesződök hajnalig.
Ti madarak, akik háromkor már
az ágakon csicseregtek,
hogyan s mikor alszatok?

Értem én, hogy az öreg háznak
nem tud aludni,
ő sokat vesztett,
nagyon sokat. De ti meg én
mért nem alhatunk,
mért nem tudunk aludni hajnali háromkor?

Mikor a galamb az első szót kimondja
a hátba támadó reggelben,
várom, hogy valaki bekopogjon
(egy szörny társaságában)
akinek az utolsó cigarettáját elloptam,
a fényesedő reggelben.
De én nem nyitok ablakot
semmilyen kopogtatásra,
megfogadtam,
amíg füleltem a zsongó fák alatt,
két csöpp fehér virággal ujjaim közt,
melyet Európa egyik kertjében szakítottam
háromkor, ittasan, kikészülve.
Háromtizenötökor megrezdül egy közeli
vastag kakukkhúr,
egy távoli visszazengi
Borchert-messzeségből.
Ő, kinek beszél a költő, a sok apró madár!

Talán a reggelnek fonja koszorúit
e két szárnyas élet.

KIFORRT MOSOLYÁT

Nyüzsgő kukacos presszók.
A függöny szétszalad.

S ő, ki térdig gázol
az elesett öregek szívében,
mint a kést,
sokélú fényes mosolyát,

presszóban csiszolt mosolyát
megforgatja bennem
s elmegy az életemmel.

Mindenem magával viszi.
Megyek, vár a halálom.